

Konsej Cinayetleri

Bir Metin akır Polisiyesi

Armađan Tunaboylu

BİR

Konseyn toplantı yeri olarak kullandığımız kahvenin sahibi kahveci Sadullah Amca'ya, "İçerideki duman bana dokunuyor" deyip dışarı çıktım.

O da bana, "Haydi hayıra karşı..." dedi.

Devamını sanki binlerce kez duymamış gibi yapıp bekledim.

"Aç götünü bayıra karşı."

Bu manasız espriye her zaman yaptığım gibi güldüm. Hafiften bunamaya başlamış Sadullah Amca bizim konseyin toplantısı olmadığı günlerde kumarbazları, "Zarları götünüze sürün" diyerek karşılardı. Bunun dışında kahvesine gelen normal müşterileri için de hazır ve manasız lafları vardı. Ama şu an için hiç aklıma gelmiyordu. Aklımdaki tek düşünce şu sıralar son dakikaları oynanan Fenerbahçe maçının skoruydu. Konseyde benden başka futbol meraklısı yoktu. Tüm itirazlarıma rağmen toplantıyı bu akşama koymuşlardı ve bunun canlarına mâl olacağını ben dâhil bilen yoktu.

Sadullah'ın kahveden henüz birkaç ev uzaklaşmıştım ki, taramalı tüfeklerin cama atılan bir avuç taş gibi çıkardığı sesleri duydum. Gayriihtiyari arkama döndüğümde bir arabanın sıkı bir patiyle fırladığını, kahveden çıkan eli tüfekli iki baronun da ikinci arabaya atlayıp hızla uzaklaştıklarını gördüm. Sonra Sadullah Amca'nın kandan kırmızıya kesmiş gömleğiyle kapıya çıktığını ve yere yığıldığını...

Ne yapacağımı bilemiyordum, koşup hemen yardım mı istesem yoksa hayatımın tamamı olan otuz dört yılımı ge-

çirdiğim mahalleye asla ayak basmadığımı mı iddia etsem?

Günlerdir aniden bastırmış cehennemî mayıs güneşi altında uyuz kediler gibi gerinen mahalleliye otuz iki kısım tekmili birden heyecan doğmaya başlamıştı. Önce pence-reler ihtiyatlı bir şekilde açıldı, sonra camlardan üçer beşer kafalar gözüktü. Daha da sonra kafalara birer vücut eklenmiş olarak, kalabalıklar olay yerine akmaya başladı.

Ben hâlâ olduğum yerde heykel taklidi yaparak duruyordum, olay yerine akan kalabalıklar beni bu sıkıntıdan kurtardı. Onların koltuklamasıyla kendimi Sadullah Amca'nın başında buluverdim. Uzaktan bir zarbo arabası sinyallerini çala çala geliyordu. Henüz ambulans çağırmayı akıl edebilen yoktu. Ve o zeki genç de ben olmayacaktım.

Mahallenin yüzde doksan dokuz nokta dokuzu polis tarafından aranmaktaydı ama arabasından kurumlu bir şekilde inen ve attığı her adımda kafasını başka bir tarafa çevirip etrafı kesen Sarı Ekrem'i ipleyen yoktu. Ekrem kalabalığı yararak Sadullah'ın başına geldi. Hâlâ boynunu çevirip Sadullah'a bakmamıştı. "Olayların her anını bilen bir tek ben varım, siz işe yaramaz bok çuvalları mutlaka suçlu aranızdan biridir" diyen delici bakışlarını kalabalığa fırlatıyordu. Oysaki ben esas suçluları görmüştüm ama bunu söylemeye zamanım olmayacaktı.

Sarı Ekrem nihayet bakışlarını ormanın kralı bir filin gurur ve zarafetiyle Sadullah Amca'ya döndürdü. Sadullah Amca söylenecek milyonlarca kelimenin arasından bula bula "Metin"i buldu ve ölüverdi. O zamana kadar bütün hareketleri yarım saati bulan Sarı Ekrem şıpınışi bana döndü-verdi. Gözlerinin parladığına yemin ederim ve kafayı anında sağ kaşının üzerine yiyiverdi. Komiser muavini ağır çekimde yere yığılırken ben kaçmak için ilk birkaç adımımı atmıştım bile.

Mahalle halkının alayı tanıdığımdır, çoğunluğu da ar-

kadaşımdır. Ama bozuk süt emmiş biri çelmeyi takınca Sarı'dan önce yeri öpüverdim. Hemen fırladım ama çok geç kalmıştım. Arkamda hâlâ yer çekimine karşı koyarak düşmemekte ısrarcı Sarı Ekrem vardı. Sağ taraftan da diğer zarbo geliyordu. Önümde ve arkamdaysa mahalleli duvarı. Sadece benim elimde nükleer silah dehşetine dönüşen falçatam da yanımda yoktu. Konsey toplantılarına giderken asla yanıma silah almazdık, genel bir prensiptir.

Tereddüdümü gören ahali, safları daha da sıklaştırdı. Yapacak tek şey kalmıştı, onu yaptım; sağdan gelen zarbiğin çenesine tüm gücümle yumruğu geçiriverdim. Bu Sarı'dan bile sepetti; yumruğu yemesiyle kendi etrafında bir tur attı ve yere yığıldı. Ekrem ayağa kalkıp bir sürü polis ve Asım Ağbi de geldikten sonra bile hâlâ yerde yatıyor olacaktı.

Polis memuru ve komiser yardımcısı nakavt olduktan sonra yine kendi halkımla burun buruna kalakaldım. Beni bırakmaya niyetleri yok gibi görünüyordu. Onlara bir konuşma yapabiliirdim,

“Dostlarım” diye başlardım mesela. “Hepiniz arkadaşsınızdır. Bunca yıldır içtiğimiz su ayrı gitmedi, hepiniz benim kızlarımla milli oldunuz. Şimdi bu geleneği oğullarınız sürdürüyor” diyebilirdim. “Hepiniz benim kızlarımı beş dakikalığına olsun kiralamadınız mı?” diye sorabilirdim. Ama yapmadım, yapamadım.

Çünkü hiçbir manası yoktu. Kalabalık beni linç edecekti, benim ölmemle kendilerine para getirecek bir işyeri kapısı daha açılacak, alt sıralardan bir pezevenk üst sıraya benim yerime terfi edecekti. Kısacası bok yoluna gitmek üzereydim.

Kalabalık birbirine baktı ve üzerime yürümeye başladı. Binlerce kollu, daire şeklinde bir ahtapotun içindeydim. Binlerce açılıp kapanan ağız yaklaşıyordu.

Defalarca arka koltuğuna tıktırıldığım polis arabası-

nın bu sefer şoför koltuğuna binip kapıları kilitlemem ne zaman gerçekleşti ben bile anlayamadım. Kalabalık afallamış, camın ardından mal mal bakıyordu. Devletin arabasına zarar verirsek cezamız ne olacak diye hesap yapmaktaydılar. Hesabı hızla bitirip arabaya saldırmaya karar verdiler. Ahtapotun kolları arabayı sardı...

Bu zamana kadar araba kullanmayı öğrenememiştim. Fırsatım olmamıştı, ne kadar zor olabilirdi ki? Gaza basarsam giderdi, frene basarsam dururdu. Ama bu sıçtımının meredinde üç tane pedal vardı. Hangisi hangisiydi? Gençliğimizde parka kurulan lunaparktaki çarpışan arabalar iki pedallıydı.

Kendimi lunaparkta ve on dört yaşında bulmam bir saniyeden de kısa sürüyor. Balerinde çılgınca dönüyoruz. Yanımda Ayı Tayfun var. Midem ayaklanıyor, balerinden aşağı bekleyenlerin üzerine kasmaya başlıyorum. Ben kustukça Tayfun kahkahalar atıyor. Buram buram Güzel Marmara kokan kusmuklarımdan balerinci amca da nasibini alıyor, balerini durduruyor. Yaygın bir rivayete göre balerinin kılıcında donu yok. İnip eteğinin altından bakmaya çalışıyoruz. Adam gelip bizi dövmeye kalkıyor. İlk tokat Ayı Tayfun'un suratında patlıyor, hâlâ gülüyor o zamanlar henüz "Ayı" olmayan Tayfun. İkinci tokat da hemen ardından geliyor, Tayfun cebinden ucu delmesin diye şarap mantarına sapladığı şişi çıkarıp balerincinin bacağına sokuyor. Şiş çekerken de gülüyor, ben de ona bakıp aptalca gülüyorum.

Balerinden indik ama sallanmaya hâlâ devam ediyoruz, herhalde alkoldendir diyorum. Gözlerimi açmamla ahtapotun kollarının arabayı salladığını, ters çevirmek üzere olduğunu görüyorum. Sağ taraf havalanmış, devrilmek için son bir gayrete ihtiyaç var. Can havliyle bütün pedallara basıyorum ama yürümüyor mendebur araba. Dirseğim bir düğmeye değiyor, birden bütün mahalleyi canavar sirenle-

ri dolduruyor. Millet boş bulunup arabayı düşürüyor, koltukta zıplayıp kafamı tavana çarpıyorum. Ağzıma kan tadı geliyor, buna rağmen acımı hissetmiyorum.

Ekrem kaşına bir mendil bastırmış geliyor, salak sanki açabilecekmiş gibi kapı koluna atılıyor. Araba kullanmasını bilmiyorum belki ama kapıları kilitlemesini pekâlâ becerebiliyorum.

Dediğine kendisi de inanmadan, “Aç ulan kapıları” diye uluyor. Öleceksem, bu arabanın bana tabut olacağını anlamıyor.

Kalabalık, Ekrem’den bir cacık olmayacağını biliyor ve tanıdığı avanstan vazgeçiyor. Onu bir kenara ittirip yeniden arabaya saldırıyor. Artık tecrübeliler, arabanın sağ tarafı anında havalanıyor. Birden bir silah sesi duyuluyor. Ah-tapot hücrelerine bölünüp anında toz oluyor, arabanın sirenleri bile kendiliğinden susuyor. Hayatta görmek isteyeceğim son kişi, Asım Ağbi karşımda.

İKİ

Ekrem hâlâ kaşında mendil, diğer zarbo hâlâ yerde baygın. Asım Ağbi karşıda, evlerin arasından dolunay gibi doğarak geliyor. Mübarek sanki yürümüyor havada süzülüyor. Saçtığı ışıklardan gözlerim kamaşıyor. Hiçbir şey göremiyorum, arabanın yanına gelince yere iniyor.

Gayet yumuşak bir sesle; “Aç kapıyı evladım” diyor.

Bu “evladım”la bende hoşafın yağı kesiliyor. Birkaç damla çiş pantolonumu aşırıp polis arabasının koltuğuna süzülüyor. Ama kapıyı açmıyorum, gözlerimi acıtacak kadar yumup kulaklarımı tıkıyorum. Asım Ağbi şaşırıyor ancak belli etmeyecek kadar tecrübeli. Bir daha deniyor. Dayanamayıp ağlamaya başlıyorum, gözlerimi o kadar sıkı yumuyorum ki gerisin geri kafatasıma kaçacaklar sanıp korkuyorum. Kulaklarımı tıkayıp arabanın içinde sallanmaya başlıyorum. Bir yandan da kafamla kornaya bastırıyorum. Arabanın kapısı bile sanki canlanmış açılmak istiyor. Korkuyla dışarı bakıyorum ve hemen kelime-i şehadet getirmeye başlıyorum. Çünkü Asım Ağbi gerilmiş yumruğunu cama geçirmek üzere. O yumruk sol camdan girip sağ camdan çıkacak. Bu arada önünde ne varsa ben dâhil her şey yok olacak. Atomlarımız mahallenin sokaklarındaki tozlara karışacak.

Kendime, “Yolun sonuna geldin artık Metin oğlum” diyorum, “Bir polis arabasını gasp ettiğin günlerce konuşulacak mahallede. En azından iki günlüğüne efsane olacaksın.” Artık huzura kavuşmuşum, ölümü bekliyorum.

Ölüyorum, ruhum arabanın tavanından süzülüp beş

metre yukarıda duruyor, etrafı seyretmeye başlıyorum. Asım Ağbi hâlâ yumruğu camdan bir metre uzakta bekliyor. Artık mutluyum, bulunduğum yüksekliğe Asım Ağbi'nin boyu yetişemez. Cennete mi yoksa cehenneme mi diye toto oynuyorum kendimle. Cevabı elbette biliyorum ama bir sürpriz... Neden olmasın?

Sarı Ekrem, Asım Ağbi'nin yanına gelip bir şeyler söylüyor. Ve bu arada daha önce gördüğüm şeyi yeni çözüyorum. Asım Ağbi cama yumruğunu geçirmemiş. Ne? Niye geçirmemiş? Niye beni bu her saniyesinde çileler çektğim hayattan kurtarmamış?

Asım Ağbi yumruğunu yavaşça indiriyor, Sarı'yla beraber dönüp arkalarına bakıyorlar. Yok ulan ben öldüm galiba, etrafta kafalarında borular olan ve bu borulardan ışıklar saçan cehennem zebanileri dolaşiyor. Hep birlikte Asım Ağbi'ye doğru koşuyorlar. Ulan yoksa cehennemde de mi Asım Ağbi'yle birlikte olacağız? Yoksa benim cezam o mu olacak?

Cehennem zebanilerinin televizyon kameramanları olduğunu anladığım an ruhum beş metreden fırp diye arabaya, bedenimin içine düşüyor. Birden bir çıngar kopuyor. Etrafımı bir sürü herif sarıyor. O ana kadar sakın duran Asım Ağbi bile sinirlenip "Geri basın!" diye narayı patlatıyor. Herkes geri basıyor. Sarı Ekrem ve baygın zarbik bile kaçıyorlar. Hatta ben bile arabadan inip bir yerlere sinmeyi düşünüyorum. Son anda kendime engel oluyorum. Ulan bu akşam ölmeyeceğim galiba, birden asabım bozuluyor. O kadar da hazırlanmışım. Bu fırsatı bir daha ne zaman bulacağım?

Fazla düşünmeme gerek yok, bu televizyoncular gider gitmez, beni uzun ve acılı bir son bekliyor. Kıçımından kazık sokup ateşte pişirecek. Bir yandan da falakaya yatırıp derimi yüzecek. Kendimi onun yerine koyunca hak veriyorum.

Hatta akla hayale gelmedik bir iki numara daha bulurdum diyorum.

Kendime yaptığım işkenceden beni yine Asım Ağbi'nin sesi kurtarıyor.

“Çık evladım o arabanın içinden.”

Bir anda her şeyi çakozluyorum. Önce mahalleli tarafından linç edilecektim, sonra Asım Ağbi beni un ufak edecekti... Ama ya şimdi... Tabii ya ulan. Şu sesteki yumuşaklığa, sevecenliğe bak. Medyanın önünde bana bir bok yapamıyorlar. Ulan, kralım ben be. Ölümsüzüm ulan ben.

Arabanın içinde kahkahalar atıyorum. Cebimde yamulmuş bir paket Malbuş var. Çıkarıp onu yakıyorum. Bu küstahlığım yüzünden Asım Ağbi'nin kulaklarından ateşler fişkırıyor, gözleri büyüyor, futbol topu kadar oluyor. Ulan çok eğleniyorum be. Bir de şu sirenleri, yanardönerleri bir çalıştırabilsem. Bir sürü düğmeyi kurcalıyorum. Arabanın içinde ışıklar yanıyor. Elim kontak anahtarına gidiyor. Çevirirsem ne olur diyorum. Neden cevabı almak için çevirmiyorum?

Araba hızla geri atılıyor. Oturduğum koltuk beni ön cama yolluyor. Cama Sarı'ya eklettiğimden daha sağlam bir kafa gömüyorum. Dilimi bir kez daha ısırıyorum. Ama asıl hasar, çaktırmadan arabanın arkasından dolanmaya kalkan Sarı Ekrem'de. Yarın gazeteler, çok uyanık ve acımasız olduğumu, enseme bile gözlerim olduğunu yazacak. Bunu henüz bilmiyorum. Paketten bir Malbuş daha çıkarıp yakıyorum.